

РЕШЕНИЕ

№ 3070

гр. София, 21.06.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав, в публично заседание на 16.05.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **2912** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е с правно основание чл.215, ал.1 от ЗУТ и е по реда на Дял Трети от АПК, вр.чл.219, ал.1 от ЗУТ.

Със Заповед №РД-20-38/07.03.2011г., издадена от директора на Д. „К. по С.”, Столична община е наредено на „Ч. Б.”, ЕИК * в едномесечен срок от получаване на заповедта да обезопаси, огради и осигури охрана на строеж „Подстанция „П”, находяща се в ПИ №866, кв.12, м.”I-ва задгарова артерия”, с административен адрес:Г.С., , с оглед осигуряване на сигурността, хигиената, чистотата и спокойствието на гражданите”

Така издадената заповед, в срока по чл.149, ал.1 от АПК, вр.чл.219, ал.3 от ЗУТ и по реда на чл.152 АПК е била оспорена от адресата- „Ч. РАЗПЕРЕДЕЛЕНИЕ Б.” . Конкретните твърдения в подкрепа на изразеното с жалбата несъгласие с оспорения акт са, че констатациите на административния орган в мотивната част на заповедта, за това, че процесният имот бил частна държавна собственост били неверни. Имотът бил включен в капитала на „Електроразпределение-Столично” ЕАД. Впоследствие с Решение №21829.01.2008г. на СГС по ф.д. №6358/2000г. била вписана промяна в наименованието на дружеството на „Ч. Р. Б.” . За имота бил съставен АДС №05044/08.08.2005г. и бил включен в капитала на дружеството и заведен по сметка №201-земя и №203-сгради. Твърди се още, че в нарушение на разпоредбата на чл.35 АПК, не били изяснени релевантните за издаването на заповедта факти и обстоятелства. Не били взети предвид възраженията на дружеството, че в качеството се

на собственик на процесния имот, лицензиант, съгласно Лицензия № Л-135-07/13.08.2004г. на ДКЕВР и възложител по смисъла на чл.7а, т.1, вр.чл.7, т.6, чл.6 ЗОП, то било обвързано да действа при условията и реда на процедурите за възлагане на обществени поръчки. Действията по обезопасяването на процесната сграда, ограждането и осигуряването на физическа охрана, попадали в обсега на ЗОП-чл.3, ал.1, т.2 и т.3, б."б", Приложение №1 ЗОП, а условията и реда за възлагане на обществена поръчка-по Наредбата за възлагане на малки обществени поръчки от 01.10.2004г. Поради това, след съставянето на констативния протокол дружеството изложило необходимостта от определен период от време /6-7 месеца. Отделно от това съществувала и несигурност за собствеността върху процесния имот, тъй като било предвидено изграждането на обект на транспортната техническа инфраструктура през целия имот. Не били верни и констатациите, че дружеството не е предприело никакви действия за изпълнението на предписанието на кмета на район „П”-СО. Видно от образуванa преписка в Направление „АГ”, на 25.02.2011г., дружеството отправило запитване относно устройствения статут на процесния имот, като предпоставка за стартиране на процедура по изпълнение на предписанията на комисията по чл.196 ЗУТ. Не бил отчетен и фактът, че се касаело за не малък по размер и сложен поради изграждането му преди голям период от време / през 1927г./ строеж, за който липсвали съхранени строителни книжа, както и че строежът не бил особен опасен, тъй като бил необитаем. На последно място, твърди и неспазване на срока по чл.57, ал.1 АПК за издаване на заповедта, като индивидуален административен акт, както и 3-дневния срок по чл.61, ал.1 АПК за съобщаването му.

С писмения отговор по жалбата /наименован „становище”/, приложен в административната преписка, ответникът аргументирано оспорва основателността на жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание пред АС-С. град жалбоподателят се представлява от юрисконсулт Зотев, който поддържа жалбата по изложените в нея съображения и моли за постановяване на решение, с което оспорената заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна. Претендира и присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът се представлява в с.з. пред АС-С. град от юрисконсулт А, която поддържа изцяло изложеното в писменото становище.

Административен съд-С. град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Видно от АДС №05044/08.08.2005г. /л.19-л.21 от досието на делото/ недвижими имот-терен от 2 232 кв.м., заедно с построената върху него двуетажна сграда, построена през 1927г., представляващ подстанция „П” е предоставен за управление и включен в капитала на търговско дружество „Е” ЕАД, преобразувано впоследствие в и с вписана промяна в наименованието му на „Ч. Р. Б.” /Решение от 27.04.2000г. по ф.д.№6358/2000г. на СГС, л.15-л.16 и Решение №21 от 29.01.2008г. по същото ф.д., л.17-л.18/. Съгласно чл. 17а. ЗППДОП /отм. ДВ, бр. 28 от 19.03.2002 г./, „при преобразуваните държавни предприятия в еднолични търговски дружества с държавно имущество имуществото, предоставено за стопанисване или управление на тези

предприятия с акта на преобразуването, се предоставя в собственост на тези дружества, освен ако в него не е предвидено друго”, а съгласно чл.1, ал.1 от ПМС №201/ 1993г. за прехвърляне на вещни права върху недвижими имоти при образуването, преобразуването и приватизирането на държавни предприятия, „при преобразуване на държавни предприятия в еднолични търговски дружества с държавно имущество правото на собственост върху земята и другите недвижими имоти, които са били предоставени на предприятията за стопанисване и управление, се внася в капитала на тези дружества, освен ако в акта за тяхното преобразуване е посочено друго. С оглед на изложеното и при наличните по делото данни, съдът обуславя извод, че дружеството-жалбоподател на „Ч. Р. Б.” е собственик на посочения в АДС №05044/08.08.2005г. терен, заедно с построената върху него двуетажна сграда, построена през 1927г., представляващ подстанция „П”.

За започване на производството по чл.196 ЗУТ е изпратено уведомление по чл.26, ал.1 АПК /л.50 от досието на делото/ до дружеството-жалбоподател, с което е уведомено за датата и часа на извършване на огледа на подстанция „П”, разположена в ПИ №866, кв.12, м.”I-ва задгарова артерия”, и му е указано правото на писмени искания и възражения. Огледът е бил извършен в присъствието на представители на дружеството /юрисконсулт Д и Е А-ръководител отдел „Управление на имоти”. Видно от Протокол №09-00-49848/ 23.12.2009г., Комисията е установила, че в ПИ №866, кв.12, м.I-ва задгарова артерия, бУ.”Б шосе-рамка” е разположена масивна двуетажна сграда, построена през 1927г., представляваща подстанция „П”. Установила е още, че към момента на извършване на огледа-23.12.2010г., сградата не се използва и че същата е с изцяло ограбена дограма, като липсват и част от стените. Разрушена е и частично оградата и съществува опасност от допълнително разрушаване на сградата. Въз основа на установеното, заключението на комисията е, че сградата се нуждае от обезопасяване, охрана и ограждане с оглед недопускане на достъп на външни лица и по-нататъшно разрушаване. Комисията е предложила всички мероприятия по обезопасяване, охрана и ограждане на сградата и възстановяване на оградата да бъдат изпълнени от „Ч. Б.” в двумесечен срок. Дружеството-жалбоподател не оспорва, че обективното състояние на процесната сграда е било такова, каквото е установено от комисията по чл.196 ЗУТ и не сочи и не ангажира доказателства за опровергаване констатациите по Протокол №09-00-49848/ 23.12.2009г. Възраженията му, пред административния орган и в жалбата до съда, касаят определения срок за изпълнение във връзка с необходимостта от провеждане на процедура по ЗОП, отреждането за имота по ПУП- за изграждане на обект на транспортната техническа инфраструктура, което лишавало дружеството от възможността да направи дългосрочен план за процесния имот. Въз основа на съставения протокол по чл.196, ал.2 ЗУТ е издадена оспорената в пределите на настоящото производство заповед

При така приетото за установено от фактическа страна, съдът намира следното от правна страна:

Жалбата е допустима.

Подадена е срещу акт, който подлежи на оспорване по съдебен ред, от лице, легитимирано да го оспори в качеството на собственик на строежа, за който актът създава пряко и непосредствено задължения. За спазен съдът приема и законоустановеният преклузивен 14-дневен срок по чл.149, ал.1 от АПК, вр.чл.219, ал.1 от ЗУТ с оглед липсата на данни за датата на съобщаване на акта на

дружеството-жалбоподател и на възражение от ответника за просрочие на жалбата. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган-директорът на Д. „К. по С.”-СО. Компетентността на органа произтича от разпоредбата на чл.196, ал.3 ЗУТ, § 1, ал.3 от ДР на ЗУТ и от Заповед №РД-09-3345/29.05.2008г., т.9, с която кметът на СО е делегирал правомощието си за издаване на заповеди по чл.196 ЗУТ на директора на Д. „К. по С.”- СО.

Спазено е изискването за форма на административния акт на чл.59 от общия АПК, доколкото в чл.196 от специално приложимия ЗУТ не е предвидено нещо различно.

При издаването на акта не са допуснати и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Състоянието на строежа е установено по реда на чл.196, ал.1 ЗУТ, като констатациите на комисията не се оспорват от жалбоподателя и не се опровергават от доказателствата, събрани в съдебното производство по обжалване на акта. Обратно на твърденията на жалбоподателя неспазването на сроковете по чл.57, ал.1 АПК за издаване на оспорената заповед, както и 3-дневния срок по чл.61, ал.1 АПК за съобщаването ѝ, не е съществено нарушение на административнопроизводствените правила-чл.146, т.3 АПК и не обуславя отмяната на акта на това основание. Тези срокове по отношение на органа са инструктивни и неспазването им не засяга законосъобразността на издадения акт.

Спазен е и приложимият материален закон-чл.146, т.4 АПК..Съгласно чл.195, ал.5 ЗУТ, кметът на общината може да задължи със заповед собствениците на обекти по ал. 1 да премахнат, преобразуват или ремонтират неподходящи по местонахождение, разположение, вид и материали огради, гаражи, второстепенни, селскостопански и временни постройки, септични ями, канализационни съоръжения, насаждения, както и да извършат необходимите работи в интерес на сигурността, безопасността на движението, здравеопазването, хигиената, естетиката, чистотата и спокойствието на гражданите. По делото се установи, че процесната сграда е построена през 1927г.; че не се използва и е с изцяло ограбена дограма, като липсват и част от стените. Разрушена е и частично оградата и съществува опасност от допълнително разрушаване на сградата. Възраженията пред административния орган и в жалбата до съда, свързани с определения срок за изпълнение във връзка с необходимостта от провеждане на процедура по ЗОП и отреждането за имота по ПУП- за изграждане на обект на транспортната техническа инфраструктура, са относими към изпълнението на акта и са изцяло ирелевантни за неговата законо- съобразност. Отделно от това, ако дружеството-жалбоподател беше изпълнило задължението си да поддържа собствените си имоти във вид, който не създава опасност за здравето на други лица, би могло да организира действията си по начин, че да не е в затруднение да спази условията и реда на процедурите за възлагане на обществени поръчки, а и не би се стигнало до издаването на оспорената заповед. Недоумение за съда буди и твърдението, че строежът не бил особен опасен, тъй като бил необитаем, след като е безспорно, че достъпът на трети лица до него не е ограничен. На последно място съдът сочи, че противопоставеният частен интерес на жалбоподателя е непротипопоставим на преследваната със заповедта по чл.195, ал.5 ЗУТ цел -сигурността и здравето на неопределен отнапред брой трети лица.

При този изход на спора и на основание чл.78, ал.8 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, вр.чл.8 и чл.7, ал.1, т.4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, искането на ответника за присъждане на разноски

следва да бъде уважено за сумата в размер на 150 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за защита, осъществена от юрисконсулт.

Предвид изложеното и на основание чл.172, ал.2, предл.5 от АПК, Административен съд С.-град, II о., 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Ч. Р Б.”, ЕИК * срещу Заповед №РД-20-38/07.03.2011г., издадена от директора на Д. „К. по С.”, Столична община.

ОСЪЖДА „Ч. Р Б.”, ЕИК * да заплати на Столична община, Д. „К. по С.” сумата в размер на 150 лева, представляваща възнаграждение за защита, осъществена от юрисконсулт.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: